

Denisa
Prošková

ŽENY, KTERÉ TANČÍ SAMY

*Jak se žije
bez druhého*

mladá fronta

Ženy, které tančí samy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Denisa Prošková
Ženy, které tančí samy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ŽENY,
KTERÉ TANČÍ
SAMY**

**Denisa
Prošková**

ŽENY, KTERÉ TANČÍ SAMY

***Jak se žije
bez druhého***

mladá fronta

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě zvýší Restorio částku o 20 procent

MOTTO:

*„Když jsi dost slabá na to, aby ses zhroutila,
jsi dost silná na to, abys vstala.“*

Rupi Kaur

(1993, indicko-kanadská básnířka, spisovatelka a ilustrátorka)

JSEM SINGLE, NEJSEM DIVNÁ

Měli byste vědět, že nedržíte v ruce návod, jak se nejlépe seznámit. Ten vám jistě rádi dodají jinde. A už vůbec ne manuál na život. Ten vám nedodají nikde, i když se někdo tváří, že ano.

Patřím ke generaci, kdy doba klidu v holčičím světě končila základní školou. Pravda, i na ní už působilo trapně, když se o vás kluci v šesté sedmé třídě nezajímali, ale budiž. Teror dotazů: „Už máš kluka?“ natvrdo vypukl v patnácti se získáním občanky. Tedy v době, kdy jste přestaly být pro sexuální život „pod zákonem“. Pak už jen gradoval. Konečnou byly státnice. Vysokoškolačkám se – za předpokladu, že měly vážnou známost a se svatbou se čekalo už jen na promoci – ještě jakžtakž tolerovalo nebýt do šestadvaceti vdaná. Pak už na ženu padala nepěkná podezření. Je dostatečně hezká? Není divná, nesnesitelná, líná, příliš intelektuální nebo skrývající ještě horší vadu? Uf. Jestli někdo vzpomíná na staré dobré časy, měl by do nich zahrnout i cílené zatloukání hřebíků do rakve ženského sebevědomí. Proto se děly věci, že si krásná, chytrá, vzdělaná holka vzala sotva vyučeného alkoholika. Sice od samého začátku věděla, že ji čeká průšvih, ale lepší status rozvedené než té, kterou nikdo nechtěl, že jo.

Takže hurá! Dnes je všechno přece jinak. Když se rozhlédnete na ulici, nepoznáte ze samostatně se procházejících lidí, jestli jsou zadání, nebo ne.

Když se rozhlédnete po párech, nevidíte, že by svou krásou a charizmatem převyšovaly v průměru ostatní. Láska, nalezení vhodného partnera byly a asi i do budoucna budou z velké části otázkou štěstí a náhody. Tohle přece všichni chápou. Jediné, co ženy popohání, je touha po partnerském

sdílení, případně tikot biologických hodin, a ne jedovaté drby sousedek nebo citové vydírání rodičů toužících po vnoučeti. Dokonce se už ani nemusí vdávat a vlastně ani mít dítě. Žít jen tak s někým bez úředních dokladů se stalo normální.

Je to ale opravdu takhle jednoduché?

Výzkumů a dat jsou na dané téma spousty. Protože se ale za čísla skrývají jednotlivé osudy, vypravila jsem se do terénu. Nezajímaly mě celebrity, které své osudy prožívají veřejně. Navíc se u nich nedá tak úplně odhadnout, co je a není reklamní trik, aby na sebe upoutaly pozornost a zůstaly tím veřejnosti v povědomí.

I to je odpověď, proč zpovídané ženy v této knize vystupují anonymně a bez fotografií.

Vím, že žijeme v době, kdy kde, kdo na sebe prozradí i ty nejintimnější věci na sociálních sítích. Striptérky a striptéři svého soukromí i věří, že svým příběhem někomu nebo něčemu pomohou. V pořádku, a třeba mají pravdu. Ne každý je ale na tento přístup stavěný.

Světlo reálných faktů připomíná výslechovou lampu. Udeří vás prudce do očí, nemusí jít vždycky o příjemnou zkušenost, ale hlavně nejde jen o vás.

Upřímnost naráží na hranice slušnosti. Všichni jsme ulepení hořkým medem minulosti společně se všemi, kteří se kolem nás ochomýtlí.

To, že chceme otevřeně mluvit o sobě, svých pocitech a bojích, neznamená, že to chtějí rodiče, děti, bývalí partneři. Sbírání jejich souhlasů je spolehlivým hrobařem otevřenosti, protože každý člověk vidí stejnou situaci jinak a nemusí mít stejnou dávku odvahy jako vy.

Za bariérou slov je vždycky minové pole. V době zúčtování sám se sebou po něm zvládáme opatrně chodit jen my sami, ne naši blízcí.

Příběhy jsem vybírala tak, aby se v knize protnuly generace žen různorodě formované dobovými předsudky. Jsou mezi nimi svobodné, rozvedené i ovdovělá. S dětmi i bezdětné. Upřímně jsem pátrala po ženě, která měla už od mládí jasno, že chce žít sama, a cítila to tak z hloubi duše. Nešlo jen o masku pro vnější publikum. Nepotkala jsem ji. Single život nebývá vědomá touha, ale většinou vyplývá z okolností, ke kterým pak zaujímáme postoj.

Vracím se na začátek. Společnost si sice pomaleji, než by bylo žádoucí, ale jistě zvyká na různé typy trávení životů. Pořád je před ní velký kus cesty. Každopádně ženy, o kterých si budete číst, nesou nečernobílé poselství, že žít jako single může být stejně radostné i bolestné jako žít v páru.

Denisa Prošková

Na přání zpovídáných žen byla změněna jejich jména a jména osob, které v příbězích vystupují, reálie ale zůstaly.

Moje srdce je tichúčko

HANA, 60 LET,
ROZVEDENÁ, BEZDĚTNÁ

S Hanou jsme třicet pět let kamarádky a známe navzájem docela dobře svoje životní eskapády.

U ní jsem považovala, na rozdíl od mladších brdinek, za nutné otevřít do větší hloubky i její rodinnou historii, která může utahovat smýček kolem krku více generacím. Hana je můj vzor v trpělivosti a vyrovnáváním s rozhodnutími, která čas nasvítí jako ne příliš moudrá a nezvratná.

Nevím, jak se mi to stalo, loni jsem se 16. listopadu probudila a bylo mi šedesát. Velkou rodinnou oslavu jsem zazdila, nechťelo se mi nic organizovat. Ani nechat někoho něco připravovat za mě a pak tam sedět a konverzovat jen se svými myšlenkami o tom, že vlastně nechci mluvit s nikým jiným. Protože jsou moji blízcí zvyklí, že jsem oslavplachá osoba, odbylo se vše telefonickými gratulacemi a neurčitým slibem: „V létě na chalupě, až se všichni sejdem, tě doslavíme.“ V práci jsem dostala kytku a nějaké drobnosti, zašla se dvěma kamarádkami na víno a na doma si koupila kousek čokoládového dortu a tři chlebičky. Sousedí nade mnou zase až do noci dupali jako bizoni a něčím šoupali. Vždycky přemýšlím o tom, kdo tak asi v jednu v noci stěhuje nábytek a proč... A tak mi nakonec na cestě do mé nové životní etapy dělala společnost moje stará dobrá známá nespavost, a i když jsem nechťela, v hlavě mi šrotovala rekapitulace.

DVACET PLUS DVACET PLUS DVACET JE ŠEDESÁT
Svoji čerstvou šedesátku jsem si v myšlenkách rozkrájela jako dort na třetiny. Dvacet let jsem byla svobodná, dvacet let vdaná a dvacet let žiju sama. Přemýšlím, jestli bych i u té poslední dvacítky neměla použít opět slovo svobodná. Netuším. Někdy si tak připadám a někdy jsem ve své volnosti spíš nevolník.

MOJE TŘÍSKA V NOZE

Pochybují, že můj příběh bude k něčemu dobrý třiceti čtyřicetiletým holkám. Doba je radikálně jiná, neříkám lepší nebo

lehčí. Jiná. Určitě si s Edith Piaf „Non! Je ne regrette rien“, tedy ničeho nelituji, nezpívám. V každé kapitole mého života, od dětství až po rozvod, je nějaký důvod, proč po jejím návratu netoužit. S výjimkou období, kdy jsem mohla mít dítě a přistoupila na exmanželovo přání, že ne. Tohle žádné ženě neradím. K prokaučovanému mateřství se mi zakutálí myšlenky aspoň na pár vteřin každý den. Neválím se v slzách po zemi žalem, nikdy jsem neměla sklon vyrovnávat se se svými omyly cholerickým soptěním. Moje fatální rozhodnutí je jako nevytažená tříska v chodidle. Nebolí, zarostla, když našlápnu na chodidlo, cítím ji v něm jen já. Zatím jsem nesebrala odvahu zeptat se jiných bezdětných žen mého věku, kterých pár znám, jestli svoje třísky cítí podobně.

PRÉSENT PERFECT SIMPLE

Učím na vyhlášeném gymnáziu, které je každý rok beznadějně zasypané přihláškami a ti, kteří se k nám dostávají, bývají ďábelsky bystří a rychlí. Jeden rychlejší než druhý, v jejich věku jsem byla úplné tele. Jako angličtinářka pracuji s mladými lidmi, kteří už anglicky umějí, půlka mluví dokonce plynule, protože jejich rodiče vlastní letní domy v zahraničí. Předpřítomný čas prostý mrskají intuitivně bez přemýšlení, a tak je trochu škádlím, když je nutím, aby mi na téma present perfect simple napsali esej, ve které se i ve svém životě musí vracet k ději, který se stal a skončil před jiným dějem, ale pořád se nějak dotýká jejich současného. Když to chci po nich, musím to teď udělat také.

STARÁ MAMA LUBICA

Musím začít od kořene babičkou, protože u ní se všechno podělalo. Babička Ľubica byla Slovenka, správně tedy stará mama. Židovka z rodiny, kde se židovství nepraktikovalo, křtěná katolička. Její rodina měla na středním Slovensku cukrárnu, odtud mám asi v genech nesnesitelnou lásku ke sladkému. Vedlo se jim dobře až do druhé světové války. Ľubica se vdávala v devatenácti letech 12. března 1939 a hned o dva dny později, 14. března, byla z tlampačů vyhlášená samostatná Slovenská republika. Hlinkův ľudácký režim začal jít okamžitě po Židech. Starou mamu Ľubicu jsem viděla asi třikrát, pamatuju si ji jen matně. Známa ji jen z mámina vyprávění, a ta si od ní držela odstup. Třeba v tom, jak babička nikdy neodpustila Slovákům, že si hráli na velké křesťany, ale v šikaně židovských spoluobčanů bylo hodně z nich horlivějších než Němci. „Miluj svojho blížného, a kde môžeš, majzni ho,“ pošklebovala se prý babička po válce a rozlišovala: Bůh je bůh, církev je církev, bůh není církev. Její bůh byl ale taky pořádně nelítostný, kárající a trestající.

DEPORTACE

Zprávy o tom, že se připravují deportace do Polska, začaly na Slovensku veřejně prosakovat začátkem března 1942. O tři týdny později, 21. března, začalo postupné shromažďování žen z měst a obcí východní části Šariše a ze Zemplínské župy. Past jako první sklapla nad svobodnými dívkami a nesezdanými mladými ženami od šestnácti do třiceti šesti let. Půlce z nich nebylo víc než jedenadvacet, když je jako první vezli vlakem do neznáma. Ľubica žila v té době

spolu s rodiči svého manžela v Trnavě. Její manžel Jozef, můj děda, měl na Šariši příbuzné a v tom transportu skončily i jeho dvě sestřenice. O koncentracích se nic nevědělo, ale Židi nic dobrého nečekali.

TICHÚČKO

Babička Ľubka zrovna zjistila, že je těhotná. Děda ji odvezl ke svým známým do vesnice kousek od Trnavy. Detaily nevím, jen to, že až do porodu seděla celé dny v mrňavé místnůstce za špajzem a jen sem tam se šla v noci, když byla hodně temná, nadýchat čerstvého vzduchu. Porodila s pomocí paní, u které se schovávala. Pikantní bylo, že ta žena sama děti neměla, ale porodní bábu se neodvažovali volat. Prý byla pobožná a Ľubica i její bytná se bály, že by vše vyžvanila při zpovědi faráři. Ani farářům se nedalo věřit. Všichni tak trochu doufali, že děcko nepřežije, aby je neprozradilo. Fašisti by zabili Ľubicu, moji čerstvě narozenou mámu i obyvatele baráku, kde je ukrývali. Jak se povedlo, že dožili do konce války, aniž někdo zaslechl řvoucího kojence a pak nerozumné batole, netuším. Máma si jen pamatovala na větu, kterou poslouchala pořád dokola: „Musíš byt’ potichu. Tichúčko. Du musst still sein, sei ruhig.“

HLAVNĚ PRYČ

Když bylo po všem, babička ze sklepa vylezla i s bledým nedochůdčetem. Zjistila, že všichni, kromě jejího manžela, který se ukrýval jinde a taky přežil, byli pryč. Rodiče, sestra, bratr, tchán, tchyně. Všichni Němci zlikvidovali. Na

Slovensku pak už nedokázali být. Spousta Slováků bylo na Židy, kteří přežili, našťvaných. Řadě z nich rodiny daly své majetky do úschovy. Židi zmizeli, věci jim zůstaly. Najednou, jaký pech, objeví se přízrak, připomíná zapomenuté, chtěl by majetek – byt zpět. To tak! O barák obsazený slovenskou rodinou, našťvanou, že zrovna ti jejich „židáci“ záhadně přežili, babička neměla sílu ani nervy se soudně tahat. Chtěla pryč. Už aby bylo po všem. Po všem ale pak už nebylo nikdy. Odstěhovali se s dědou do Ostravy, protože se tam daly v dole vydělat peníze a horníci dostávali byty.

SKLEP NAVŽDY

Když to parafrázuju: Ľubica se dostala z úkrytu, ale úkryt se nedostal z ní. Nevím, jaké to je, prožívat těhotenství v kumbále, kde se dalo jen sedět. Mámu donosila, ochránila, ale nemilovala. Laskavost v ní umřela. Vybrala jí jméno Naděžda, naděje, starala se o ni, formálně jí nic nechybělo. Dostala najíst, oblečení, do školy chodila, ale žádnou empatii, žádnou blízkost od ní nikdy necítila. Stará mama nechválila, nemazlila se. Vyžadovala absolutní poslušnost a hodně trestala. Máma mi jednou popisovala situaci, která její dětství charakterizovala. Nebylo jí ani osm a ležela doma s angínou. Havířské baby nerobí, jak se v Ostravě říkalo. Ľubica odběhla pro jídlo na lístkový přiděl a máma dostala strašnou chuť na med. Dostávala ho, co byla marod, po lžičkách. Spíž, kde Ľubica med schovávala, zamykala a klíč hlídala jako drak poklad. Nosila ho pořád u sebe. Ten den ho ale zapomněla v zámku. Máma si šla i přes zákaz tajně nabrat na lžici. Jak ale byla nervózní, sklenice jí vylítla z ruky

a rozbila se. Mára se pak snažila spoušt' uklidit, jenže čím víc se snažila, tím situaci zhoršovala. Med po podlaze rozmatlala, pořezala se o střepy, do medové matlanice se nalepily chlupy z hadru. Když se Ľubica vrátila, máma ležela se zavřenýma očima v posteli s peřinou přetaženou přes hlavu. Vytáhla ji z postele, zmydlila vařečkou a u toho na ni ječela: „Čo povie mama, je svätý, rozumieš?“ Pak ji donutila aby, angína neangína, v pyžamu podlahu vytírala tak dlouho, dokud nelepila. „Nemala si sa nikdy narodiť,“ soptila nad ní. „Beda ti, či budeš žalovať otcovi, malá zmije,“ varovala ji. Máma pak dostala v noci vysoké horečky. Ľubica musela volat doktora a máma pak ležela docela dlouho v nemocnici. Nikdy Ľubicu neprozradila. Takový z ní měla strach.

CO TĚ NEZAHUBÍ, POČKÁ SI

Ľubicu útrapy, které ji potkaly, rozbily, a ona pak rozbíjela všechny kolem sebe. I s dědou se hádali, hrnce lítaly, nakonec práskl dveřma a odešel. Z Ľubice se stala zlá ženská, která trpěla depresemi. Co tě nezahubí, to tě posílí, se v naší rodině proměnilo v „Co tě nezahubí, to si za rohem počká a doraží tě.“ Máma z ní měla pocuchané nervy a já pak zase z ní, i když trochu jinak. Máma se odstěhovala, doslova z domova utekla, jak nejrychleji mohla, hned druhý den po maturitě. Radši šla s jednou taškou na ubytovnu. Když se balila, stará máma měla zase své depresivní období. Jenom seděla u stolu a koukala. Máma jí prý řekla: „Tak já odcházím.“ Ľubica na to: „Tak si jdi.“ A dál koukala do zdi. Když už máma odemýkala, prý se z kuchyně ozvalo: „Nemysli, že ti budu pomáhat, když tě někdo zbouchne.“ To bylo její požehnání na cestu.

CHAPADLA STARÉ MAMY

Máma se pak bleskově vdala, aby měla něco svého a byla z jejího dosahu. Navíc ji jen jako vdanou paní v té době okolí bralo vážně. Vzala si svého partnera z tanečních. Asi se měli rádi, ale řekla bych, že ho ke svatbě máma přemluvila. Ale jo, naši měli takové celkem dobré, normální manželství. Táta mámu trochu zaléčil svojí citovou vřelostí, ale lehký to s ní rozhodně nebylo pro něj ani pro mě. Máma pro mě chtěla něco jiného, než měla sama. Překlopila se v opačný extrém. Šíleně na mě a bráchovi visela, bála se o nás, nežila sama za sebe, ale jen námi. Stará mama Lúbia mě prý viděla, když mi byly čtyři roky a pak když jsem šla do první třídy. S mámou si asi něco hnusného řekly a na dlouhé roky zpřetrhaly kontakt. Dědu Jozefa, který se oženil podruhé, jsem vídala častěji, ale máma byla neklidná i v jeho nepřítomnosti. Vínou toho všeho byla v jednom naprostou výjimkou, chodila k psychiatrovi. Byl by průšvih, kdyby se to o ní vědělo.

Chapadla nelásky staré mamy její duši ovíjela bohužel až do smrti. A moje dětství charakterizovala mámina dusící pozornost. Tím rodinnou historii uzavírám.

SVATBA

Vdala jsem se v šestadvaceti. Dnes bych byla mladá nevěsta, tehdy na hraně. Maličká svatba jen s jedenácti lidmi, na které máma chyběla. Dva dny před ní ji chytl slepák. V první chvíli jsem chtěla svatbu odložit. Vyděsila se, že bych s termínem šoupala. „Ne, ne, nikdy nevíš, co se prožene chlapovi hlavou. Už se stalo víckrát, že ucuknul. Zrušené

svatby nosí smůlu,“ lekala se na nemocniční posteli. Myslela jsem si své, ale až na tenhle stín na svůj svatební den vzpomínám s něhou. Některé nevěsty jsou vynervované, aby všechno vyšlo tip top. Často do podoby svatby mluví rodiče, protože se k ní upínají jako k vrcholu dceřina života. Řeší se finance. Nic z toho jsme s Frantou nechtěli. Všechno jsme si zorganizovali sami, Franta si vzal půjčku a já si ušila jednoduché šaty s pomocí kamarádek sama. S tím, že nic nemáme, jsme si nelámali hlavu, a slunce nám zářilo nad hlavami.

PŘED FRANTOU

Teď jsem ale trochu předběhla. Před svatbou jsem měla jen jednu lásku. Teda se vším všudy. Naši měli zahrádku v zahrádkářské kolonii. Táta byl manuálně zručný, původně provizorní kůlničku přestavěl na roztomilou chatičku, do které rodiče prchali na celé léto. Jedna parcela vedle patřila i rodině, s jejíž synem jsem začala chodit. Jmenoval se Mírek. Když jsme sedávali venku, popíjelo se víno, táta mi podával skleničku s komentářem: „Všeho s Mírou, že, Hanko.“ Nebo když ho zahlídl, jen tak trousil: „Máš tu svého krále Miroslava.“ Zásadně ho oslovoval Miroslav. Tátu bych v tu chvíli nejradši v uvozovkách zabila. Ty jeho řeči mně nebyly úplně příjemné.

S Mírou jsem přišla o panenství právě v naší zahrádce, když mě vyslali samotnou zalít kedlubny. Nebála jsem se, naopak mi to načechrало sebevědomí. Do žen staletí vtlučené heslo „bez chlapa nejsi nic“, má ženská v genech jako švestka pecku. Řekla bych, že dodnes.

PRVNÍ ROZCHOD

Rozešli jsme se kvůli mé naivitě. Když jsem odmaturovala, nepřijali mě na pedág, zatímco jeho na vysokou bábšskou ano. Obrečela jsem zklamání a najednou mi připadalo takové trochu stylové, když už se mi všechno sype, říct, že si dáme pauzu. Dnes si myslím, že jsem si ho spíš testovala, čekala jsem, co on na to. Poměrně rychle našel útěchu u jedné spolužačky a do roka se brali. Poučení, že s city se nehraje a že volný muž, který je aspoň trochu k světu a nechová se jako naprostý debil, dlouho na svobodě nepobude.

Do změn režimu v roce 1989 ještě zbýval nějaký ten pátek, někam jsem musela nastoupit. Zahrádku v naší kolonii vlastnila i ředitelka Pionýrského domu. Protekční šolich v kanclu proti nějaké fabrice na směny? Nebylo co řešit. Slovo dalo slovo a vzala mě, i když jsem do pionýra nikdy nechodila, na pozici, které se dnes říká „koordinátorka kroužků“. V komunistické straně nikdo z rodiny nebyl. Ředitelka v posudku napsala, že se rodina zúčastnila protifašistického odboje. Uvést, že byla babička pronásledovaná Židovka, by byl spíš průšvih. Prožila jsem tam pak nejnudnější rok mého života. Stereotyp, pořád řeči: „No, když tě napoprve nevzali, nevezmou tě nikdy. Kdy nám ukážeš svého chlapce?“ Tehdy se ještě neříkalo přítel. „Ty nikoho nemáš?“ Tázající měli v očích směsici pohrdání a soucitu.

Nejhorší byly firemní večírky, ze kterých jsem se snažila vyhat. Ještě týdný se mluvilo o tom, jak se kdo zmazal, že Eva z účtárny tančila v podprsence na stole. Jedna kolegyně šla po bujaré oslavě na potrat a kolega, který jí to udělal,

padesátiletý playboy, se tím, že je pachatel, veřejně chlubil. Pozitivní bylo, že mě to nutilo se šíleně připravovat, abych se na vysokou dostala. Napodruhé mě na pedagogickou fakultu s praxí z Pionýrského domu vzali. Sice se mi za ten rok děti zprotivily, ale šla bych studovat i druhy chaloupek hlemýžďů, jen abych utekla. Jedno kam. Hlavně pryč.

TLUSTÁ DVOJČÁRA

Na pedagogických fakultách odjakživa převládají holky. Těch pár kluků, kteří se tam mihli, většinou kvůli tomu, aby se vyhnuli vojně, bylo okamžitě rozebraných. Škola měla hnusnou přezdítku vyjadřující všechno: „píčí farma“. Naše generace žen si toho nechala hodně líbit.

Já jsem se ale hned v prváku ve frontě na poště seznámila s Františkem. Studoval, stejně jako moje první láska Miroslav, vysokou báňskou, ale neznali se. Do Franty jsem se opravdu zamilovala. Poučená z předchozího vztahu i tím, co jsem viděla v Pionýrském domě, jsem se ho držela jako klíště. Naštěstí nebyl protisvatební typ. Ono to bylo i u něj trochu složitější. Taký si nesl z domova nějaká poranění a oba jsme věřili, že děláme za horšími časy tlustou čáru. Že když budeme držet propisku oba a pořádně přitlačíme, minulost přes naši dvojčáru nepřeleze.

NECHCI DĚTI

Když jsme se bavili o společné budoucnosti navážno, řekl mi, že mi musí něco sdělit. Seděli jsme naproti sobě, držel moje ruce ve svých a pak mi řekl: „Nechci děti. Ne do to-

hohle hnusného světa. Jestli si umíš představit, že budeme žít jeden pro druhého, budu šťastný. Jestli ne, nechci tě blokovat.“ Byl důrazný, přesvědčivý a já si nedovedla představit, že bych měla být bez něj. Nepřemýšlela jsem nad tím, co přijímám. O dětech jsem přemýšlela v abstraktní rovině, jako že je jednou budu asi mít. Ale necítila jsem palčivost biologických hodin. Ono se o nich ani nemluvilo.

MÁMA BYLA ŠŤASTNÁ

Když jsme po obřadu zašli za mámou do nemocnice, dala Frantovi pusu a řekla: „Vítej v rodině.“

Mně pošeptala, že se jí ulevilo. „Chlapi jsou blbci. Když si nenajde chytrá holka s vysokou školou muže za studií, pak už jen sbírá shnilá jablka. Rozvedený, co platí alimony, nebo divný.“ Pro okolí jsem byla v pořádku. Všechno tak, jak má být. Podle ostatních.

ASPOŇ PES

Žili jsme deset let, oba jen prací, honěním peněz. Mladý nadějný inženýr a učitelka ruštiny a angličtiny. Něžná revoluce proběhla, když nám bylo pětadvacet a osmadvacet, a to mi nikdo nevymluví, kdo měl víc sebevědomí než my dva, vystřelil kariérně až na Měsíc. Ruštinu jsem si mohla strčit za klobouk, ale o angličtináře se všude prali. Hodně jsme cestovali, asi šestkrát se stěhovali z různých podnájmů. Frantův postoj k rodičovství mi přišel rozumný. Pak umřel tchán. Na Frantu sprchlo z dědictví něco peněz. V bance na nás přestali koukat spatra. Měli jsme základ a vzali si hypotéku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ženy, které tančí samy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.